

Diószegi Szabó Pál

Zongorád...

*Zongorád, ha lennék,
leülnél elébem?
Dallamot se kell már
ujjaidtól kérnem.*

*Megszólaltatsz engem,
kotta nélkül játszol.
Finom billentyűkön
simítanál? Hányszor?*

*Zongorád, ha lennék,
hozzám érne lábad;
közel, megérezném
illatod, hajszálad.*

*Szavakban, ha játszunk
a pillanatra, szépet.
Hangokat keresnél?
Feketét? Fehéret?*

*Zongorád, ha lennék
szemed felragyogna?
Hányszor lenne kedved
újabb darabokra?*

*Mint a kotta szárban,
ott leszek most dallam;
játssz le minden este,
messziről is halljam!*

Felfedezlek!

quasi una fantasia

*Ujjaim, e fürge léptek,
elindultak a vidéknek
szombat reggel. Kávéillat,
szemed csendje sem csitíthat.*

*Üzen nekem, mint egy csillag,
szívverésed igaz hírt ad.
Simitásom vándorútja
nekem terram tuam nyújtja.*

*Mezőm hátad, völgy-gerinced,
ujjaimnak virágfölded;
gondolatom száz palánta,
tőled terem, szökik szárba!*

*Vállad pázsit, selyem nyílik,
mint a csipke, felfehérlik.
Fejed csúcsán hajad szellő,
vele simít a Teremtő.*

*Holdvirág a füled szirma,
mintha éjjel nekem nyúlna;
nyakad patakjánál helyem,
forrásait megízlelem.*

*Hanyatt fekszel, fordul tájam,
égboltod lesz az én vállam;
mosolyodnak domborzata,
mint a Holdnak túloldala,*

*habár tudom, nagy talányom,
csak a térképét találom;
ujjam szárnya meddig ér el
álmombéli érintéssel?*

*Kezem őriz, mint egy álmat,
hajad ágyán beléd látott!
Kezem bölcsője kezednek,
s ha felébreszt: Felfedezlek!*